

έπιτροπήν εἰληφότα, καθάπερ χειροτέχνης παρὰ τοῦ μισθουμένου τὴν δημιουργίαν ἐπιτραπεῖς, ἐπίκτητον τε καὶ ἔξωθεν τῆς δημιουργίας τὴν δύναμιν εἰληφότα ἐκ τῆς ἀποκληρωθείσης αὐτῷ δυνάμεως κατὰ τὰς ποιαῖς τῶν ἀστέρων ἐπιπλοκάς καὶ ἀποστάσεις, τῆς εἰμαρμένης ἐπικλωθούσης τοῖς τικτομένοις τὰς ἀποκληρώσεις τῶν ἄγιων. Καὶ τὰ πολλὰ παρατρέγων ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ γεγραμμένων, τὴν βλασφημίαν ἐλέγχει· γῇ καὶ ἀγγέλοις ὁμοίως γεγονότα τὸν ποιητὴν τῶν ἀπάντων, καὶ μηδὲν τῆς πάντων γενέσεως τὴν τοῦ Μονογενοῦς ἀπόφειν ὑπόστασιν· μήτε θεῖον μυστήριον, μήτε ἔθος, μήτε τινὶ τῶν τῆς θεοσεβείας διδασκάλων πειθόμενον πρὸς τὴν τῆς εὐσεβείας εὑρεσιν, εἰ μὴ Μανιχαῖον, Κόλουθον, "Αρειον, Ἀέτιον, καὶ τοὺς κατ' αὐτοὺς, ληρὸν πάντα τὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ παίγνιον τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔθη, καὶ σεβάσμα τῆς οὐρανού μυστήρια" μηδὲν τῶν Ἑλλήνων διαφέρων, οἱ μέγκυν Θεὸν ὑπερέχοντα τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς ὑπέλαβον δόγματος. Οὗτος οὖν καὶ ὁ νέος οὗτος εἰδωλολάτρης ὁμοίως κηρύσσει καὶ εἰς Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τὸ βάπτισμα γίνεσθαι, μὴ δεδιώς τὴν ἀρὰν τῶν προσθήκην ἢ ἔλλειψιν ἐν ταῖς θείαις ποιουμένων Γραφαῖς· Ἀντίχριστόν τε τοῦτον ἀποδειχνύει, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου Λόγος ΙΒ'. κεφ. ε'. 884—908.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΙΒ'. ΛΟΓΟΥ

- α'. Οὗτος δὲ ὁ ιβ'. λόγος τὸν πρὸς τὴν Μαρίαν παρὰ τοῦ Κυρίου ῥήθεντα λόγον, «Μὴ μοῦ ἀπτοῦ· οὕπω γάρ ἀναβέβηκα,» θαυμαστῶς ἐρμηνεύει.
- β'. Εἴτα τὴν παρὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐλεγθεῖσαν βλασφημίαν τοῦ Εὐνομίου, εἰς τὴν τοῦ σκότους μοῖραν τὸν Μονογενῆ ἀφορίσαντος Θεὸν, καὶ τὴν τοῦ Εὐνομίου ἀπολογίαν ἥποι ἀνάλυσιν τῆς παρ' αὐτοῦ ῥηθείσης βλασφημίας ἐκθεμένου, πλείονα ἀπὸ τῆς Ἀπολογίας τὴν αὐτοῦ νῦν βλασφημίαν

τῆς προτέρας ἀποδείκνυσιν· ἐν ᾧ καὶ περὶ τοῦ ἀπροσίτου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς πανσόφως διελάχυσθεν.

- γ'. Πρὸς τούτοις τὴν εὐχαγγελικὴν φῆσιν τὴν, α'Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ τὸν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς», καὶ τὸ, «Ο Λόγος σὰρξ ἐγένετο, κακῶς ἐπὶ Εύνομοίου παραδόξως ἡρμήνευσε, καὶ τὴν βλασφημίαν ἀνεσκεύασε, τὴν τε οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου διὰ φιλονιθρωπίαν οὐκ ἀδυνατίαν, Πατρός τε συνεργείᾳ γεγεννημένην δείκνυσι.
- δ'. Πρὸς τούτοις δὲ πάλιν τὸν Εύνομιον τὴν ἀγεννησίαν ἐκ τῶν ιερογλυφικῶν γραφῶν, καὶ τῆς Αἰγυπτίων μυθοποιίας καὶ εἰδωλολατρείας μεμαθηκέναι διελέγγει, "Ανουβῖν, καὶ "Οσιρίν καὶ "Ιαίν τῷ τῶν Χριστιανῶν ἐπεισάγοντα δόγματι· καὶ μὴ χάριν τῷ Μονογενεῖ τὸν ἀνθρωπὸν ἔχειν, ὡς κατ' ἀνάγκην τὰ πάθη δεξάμενον, καὶ μὴ βουλόμενον· καὶ οὓς οὐδὲν τὸ πῦρ τῆς θερμότητος, οὔτε τῆς ῥοῆς τὸ ὅδωρ, ὡς οὐκ εἰς δύναμιν ἔχουσιαστικὴν ἀλλ' εἰς φύσεως ἀνάγκην τὸ γεγονός ἀναφέροντα.
- ε'. Εἴτα πάλιν περὶ ἀληθινοῦ καὶ ἀπροσίτου φωτὸς Πατρός καὶ Υἱοῦ, ἴδιοτητός τε καὶ κοινότητος, καὶ ούσιας διεξελθῶν, περὶ τε γεννητοῦ καὶ ἀγεννήτου, ὡς μηδεμίαν ἐναντιότητα κατὰ τὸ σημανόμενον ἔχοντος, ἀλλ' ἀντίθετην τινὰ καὶ ἀντιδιαστολὴν ἀμεσίτευτον ἀποδείξας, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου καὶ ἔτερος ΙΒ'.

909.

* Αντιρρητικὸς πρὸς τὰ Ἀπολλιναρίου. 1124.

Κατὰ Ἀρείου καὶ Σαβελλίου. 1281.

Περὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος κατὰ Μακεδονιανῶν τῶν Πνευματομάχων. 1301.

* Σχόλια εἰς τὸν Κατηχητικὸν. λατ. 1335.

* Σχόλια εἰς τὴν Ἐγγαστρίμυθον λατιν. 1345.

* Σχόλια εἰς τοὺς κατὰ Εὐνομίου καὶ Ἀπολλιναρίου λόγους· λατινιστί. 1351.

* Πίναξ τῶν ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ τόμῳ περιεχομένων· λατινιστί. 1355.

Τέλος τῶν ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ τόμῳ.

